

de 100 mia. kr. nu rigtigt? Er det nu rigtigt, at man er er bagud? Eller skulle vi stille et § 20-spørgsmål og lige få bekræftet, hvad det var?

Jeg siger igen, at jeg tror, det er noget, man har sagt i god tro, for ellers er det skammeligt, at man producerer materiale og forsøger at foregøgle en gældspost af den dimension, så det nægter jeg at tro. Hvis ikke erkendelsen sådan langsomt når dertil, hvor det også gælder stemmeføringen, i en erklæring om, at det nok er rigtigt, så vil jeg opfordre til, at man beder om et autoriseret svar.

Hr. Nicolai Wammen siger så noget om: Hvordan rammer man ledighed, hvordan rammer man beskæftigelse? Hvis man analyserer udviklingen, vil man også her finde ud af, at når der er tilbagegang, altså lavkonjunktur, så bliver der flere ledige, og når der er højkonjunktur, bliver der færre ledige. Jeg beder om en vis forståelse for, at der så er en forskel på lavkonjunktur og højkonjunktur. Det, der er problemet i prognosemageri, er at forudsige: Hvor lang er en lavkonjunkturperiode, og hvornår vender den? Den usikkerhed har alle prognosemagere.

Jeg vil godt sige, at finansministeren er ikke prognosemager – Finansministeriet er prognosemager. Om den prognose, man har nu for ledigheden, vil jeg blot sige, at den er fuldstændig sammenfaldende med vismændenes.

Prognoser har det med at ramme præcist, ramme over eller ramme under, men det, der vel har været gældende i Folketinget og i regeringerne gennem tiderne, er, at man ikke korrigerer i prognoserne. Det, der beregnes i det faglige miljø, er også det, der er prognosen.

Kl. 20.15

Der er så historisk belæg for, at i lavkonjunkturperioder er man forsinket med gennemslaget af lavkonjunktturen, og jeg vil også godt sige, at i opgangsperioder er man forsinket med gennemslaget af opgangen i prognoserne, men det ved ingen, før man skuer bagud, så jeg vil også have lov at vende det her og skue bagud og sige: Hvor præcist ramte vi egentlig?

Men det er altså ikke ministerens prognose, det er en faglig prognose, hvor jeg har ansvaret for, at den er faglig, og det er den.

(Kort bemærkning).

Nicolai Wammen (S):

Det glæder mig, at vi trods alt kunne få finansministeren til at indrømme, at han de 2 andre år, hvor han har skullet give et bud på, hvordan le-

dighedsudviklingen ville gå, ramte helt ved siden af. Det var dog en lille indrømmelse.

Men nu får finansministeren så for fjerde gang i aften et meget konkret spørgsmål, nemlig vedrørende Miljøministeriet: Vil regeringen, eller vil regeringen ikke fortsætte de 2 pct.s produktionsforbedringer eller grønthøster, alt efter hvilken sprogbrug man helst vil have, på Miljøministeriets budget i 2006? Jeg går ud fra, at finansministeren har mandat til at udtale sig på regeringens vegne, og derfor må vi vel kunne få et klart svar på: Er det, som miljøministeren og hr. Eyvind Vesselbo har sagt, at det skal fjernes? Eller er det, som fru Rikke Hvilshøj og hr. Lars Barfoed har sagt, at det er fornuftigt, at det fortsætter? Jeg går ud fra, at finansministeren, som jo er manden, der sidder på kassen og har de store ideer, ser storheden i tingene, måske kan forklare det her meget enkle spørgsmål, så vi ikke længere har en intern stridighed i regeringen, og så alle vi, der interesserer os for det her og er bekymrede over, at regeringen har skåret milliarder på miljøområdet, kan få en afklaring.

Jeg tror egentlig, at finansministeren vil opdage, at hvis han ikke svarer mig, er der andre, der vil fortsætte. Men det er så enkelt et spørgsmål, vil jeg gerne sige til finansministeren, så mon ikke svaret kunne gives nu?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg mener, at privat ansatte er lige så dygtige som offentligt ansatte – ingen tvivl om det. Men jeg mener også, at offentligt ansatte er lige så dygtige som privat ansatte. Jeg mener i virkeligheden ikke, at der er nogen forskel på, hvem der giver lønnen. Jeg synes, at den store udfordring for alle – uanset på hvilket tidspunkt i et livsforløb – er: Kan vi gøre ting bedre? Det er også udfordringen på arbejdsstedet: Kan vi gøre ting bedre? Det er udfordringen i den private virksomhed: Hvordan tager vi konkurrencen op? Hvad er det, vi kan gøre bedre? Sådan er det også på det offentlige område, at man altid har den udfordring: Hvad er det, vi kan gøre bedre på vores arbejdsplads? Hvad kan vi gøre ved at implementere ny teknik? Hvad kan vi gøre for at få mere spændende arbejdspladser?

Baggrunden for, at vi på statens område har et ønske om produktivitet, er, at den udfordring til stadighed er synlig. Det har intet at gøre med, hvad man rent faktisk efterfølgende sætter af på de forskellige konti efter prioritering.